

minyons escoltes guies sant Jordi

DEBAT M E T O D E S

Document A

L'ESCOLTISME COM A PROPOSTA EDUCATIVA

L'objectiu d'aquest Document és el de reflexionar progressivament sobre les qüestions següents:

1. El procés de desenvolupament de les persones.
2. Alguns aspectes en què l'educació pot contribuir a aquest desenvolupament.
3. La forma específica com l'Escoltisme pretén dur a terme aquesta contribució.

Les reflexions que hi ha en el Document no són definitives. Han estat pensades com una base perquè tothom pugui contribuir a precisar-les.

Com que el Document és llarg i d'estructura una mica complexa, us n'advancem l'índex:

1 Les persones creixen i canvien.	2 L'educació ajuda al canvi.	3 L'educació en l'Escoltisme.
1.1 Acció de l'ambient sobre la persona.	2.1 Necessitat d'un medi adequat.	3.1 Pensem-hi i parlem-ne.
1.2 Acció de les persones sobre l'ambient.	2.2 Necessitat d'un medi que permeti als nens de respondre.	3.2 id.
1.3 Els nens creixen en una diversitat d'ambients.	2.3 Necessitat que la proposta sigui clara.	3.3 id.
1.4 Els nens construeixen la seva personalitat.	2.4 Necessitat d'un ajut personal.	3.4 id.
1.5 Però no la construeixen tots sols.	2.5 Necessitat de facilitar la comunicació.	3.5 id.

Aquest esquema es desenvolupa verticalment, és a dir, s'exposa en primer lloc tot el referent a la columna 1, després la columna 2 i finalment la 3.

Al final de l'exposició de cada columna hi ha uns espais destinats a què el lector faci un treball de reflexió i crítica personals.

1. LES PERSONES CREIXEN I CANVIEN

(Sobre el procés de desenvolupament de les persones)

1.1 Hi ha una acció de l'ambient sobre l'organisme i la persona.

Tot individu té, en néixer, un conjunt de possibilitats i condicions que anirà desenvolupant de forma més o menys completa al llarg de la seva vida.

Les possibilitats i condicions de cada individu són el que anomenem "herència".

L'herència està constituïda per:

- . Uns trets comuns a l'espècie humana: una fisiologia, uns instints, una programació del creixement orgànic, etc.
- . Uns trets específics, propis de cada individu i heretats de la combinació genètica produïda pels seus pares.

L'herència, aquesta base biològica de la persona, determina unes diferències d'aptituds i, fins i tot, la possibilitat d'unes deficiències orgàniques.

Ara bé, el desenvolupament d'aquest potencial humà propi de cada persona té lloc dins d'un medi ambiental natural i social.

Considerant l'acció de l'ambient sobre la persona des del punt de vista de l'impacte que pot produir sobre ella, l'entorn pot contenir condicions que:

- . Afavoreixin el desenvolupament,
- . el retardin, bloquegin o destorbin,
- . o, fins i tot, arribin a deteriorar l'organisme i la persona.

Però, en tot cas, la persona necessita, per a desenvolupar-se, un intercanvi amb l'ambient, ja que aquest li proporciona els estímuls que la posen en moviment.

1.2 Hi ha una acció de les persones sobre el seu ambient o entorn.

Els organismes, les persones, no són uns objectes passius que es limiten a patir les influències del seu ambient, sinó que hi reaccionen, ofereixen una resistència a les seves pressions tot intentant transformar-lo en una direcció que afavoreixi la satisfacció de les seves necessitats.

Els nens petits reaccionen d'una forma individual a aquells elements del seu ambient que els són desagradables.

La maduració i la creixença són d'alguna manera l'aprenentatge de com transformar d'una forma col·lectiva l'entorn.

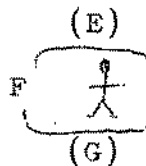
1.3 Els nens creixen immersos en una diversitat d'ambients socials.

Efectivament, els nens viuen en la seva família, en l'escola, en l'escoltisme, en el grup de companys del carrer, pertanyen a una classe social, a un país, són sotmesos a una forma d'estat... i bombardejats contínuament per una imatge del "món ideal" que els presenta la TV.

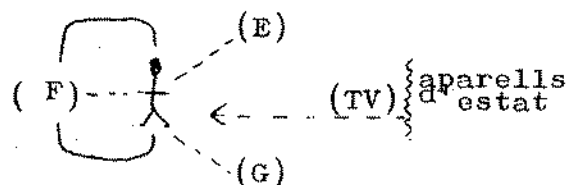
Aquesta diversitat no els afecta de la mateixa manera a totes les edats;

- Els nens petits viuen del tot immersos en la família (F).

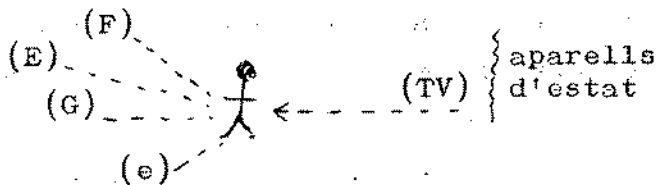
L'escola (E) i els companys (G) tenen poca importància en la seva vida:

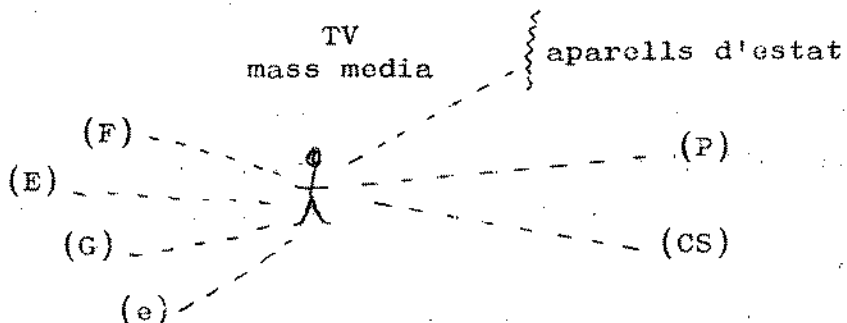
- A l'edat dels Llobatons/Daines comencen a sortir de l'ambient familiar (F) i viuen amb major intensitat l'escola i el grup d'amics (G):

- A l'edat dels Ràngers/Guies la família (F) ha perdut part de la seva importància que ha estat absorbida per l'escola (E), el grup (G) i l'escoltisme (e):

- A l'edat dels Pioners/Caravel·les, mantenint-se les línies generals de l'etapa anterior, apareixen les preocupacions relatives a l'horitzó polític: el país (P), classe social (CS), etc.

Els valors imperants en cada un dels àmbits de la vida dels nens o nois no són necessàriament coincidents, sinó que el més freqüent és que siguin diversos i, molt sovint, contradictoris.

És a dir, els nens estan sotmesos a pressions contradictòries. No és per atzar que cada àmbit de la vida dels nens exerceix un tipus diferent d'influència i de pressió; aquestes diferències poden atribuir-se a prejudicis o maneres de fer i, sobretot, a les creences, postures i ideologies existents en cada un.

Els nens, però, no es pleguen als imperatius del seu entorn, sinó que hi responen d'una forma activa, tot i que les seves possibilitats de fer-ho són limitades: els nens petits poden obtenir un cert control de les situacions manipulant les emocions dels pares i, quan són més grans, utilitzen reaccions més violentes que els distancien del

diàleg amb els seus opositors (tan aviat Caps, com pares o mestres).

La personalitat del nen petit és més modelada pels seus pares i altres persones que el volten, que no pas se la construeix ell mateix. Aquesta construcció no comença pròpiament fins a l'adolescència.

Però aquest no és l'aspecte essencial de la qüestió, sinó que, des de molt aviat, els nens comencen a prendre una posició enfront dels problemes contradictoris que se'ls plantegen. Parlem-ne.

1.4 Els nens construeixen la seva personalitat (elaborant una síntesi de les seves experiències viscudes en diversos ambients).

El procés de construcció de la persona consisteix en la realització d'una síntesi de les influències, estimulacions i pressions procedents de cada un dels medis ambients viscuts.

Aquesta síntesi no es fa d'una forma desordenada, prenent una mica d'aquí i una mica d'allà.

Aquesta síntesi és una integració d'experiències viscudes en cada un dels llocs socials concrets. Adoneu-vos que en dir el mot "experiència" estem introduint elements nous; concretament:

- No únicament allò que li ha passat al noi en cada un dels llocs on ha viscut, sinó també:
- La forma personal com ell ho ha percebut,
- La resposta que hi ha donat -constructiva- i, al darrera d'aquesta resposta, el comportament que ha après i experimentat en respondre d'aquella manera i no d'una altra.

Evidentment, aquesta síntesi no es fa de cop, però el que sí és cert és que, a mesura que el noi creix, va prenent una orientació cada dia més personal, més pròpia.

D'altra banda, també cal dir que, en cada etapa del creixement, aquest procés té lloc de forma diferent:

- . Els nens petits tenen prou feina a aprendre què s'espera d'ells en cada un dels llocs on conviuen amb altres persones. No tenen una consciència clara que aquí se'ls demana això i allí una cosa diferent.
- . Els nens més grans van esdevenint més conscients de les incoherències a què són sotmesos i adquireixen una major capacitat de formular-se i d'expressar una crítica, parcial, però progressivament menys pacient.
- . Els preadolescents i, naturalment, els adolescents no solament descobreixen fàcilment les diferències de tracte i de pressió a què són sotmesos, sinó que les formulen durament, com si tot fossin contradiccions i van fent l'aprenentatge de descobrir els prejudicis, les postures personals i les creences que hi ha al darrere de cada una de les pressions específiques que hom els fa.

1.5 La construcció de la personalitat és quelcom que no es fa cadascú, sinó que necessita del contacte amb els altres, el diàleg i la comunicació.

De la mateixa manera que dèiem -a l'apartat 1.1- que l'organisme té necessitat, per a desenvolupar-se i avançar cap a alguna direcció, de les estimulacions del seu ambient, la persona té necessitat de l'estimulació que li ofereix el contacte amb els altres.

Podria dir-se que la persona és relació, que construeix a partir de les seves relacions.

Les nostres relacions amb els altres es situen en diversos nivells. Fent una distinció mínima, cal plantejar-se l'existència de dos nivells fonamentals:

- . El de les idees: la comunicació del que hom pensa o creu és una font d'estimulació, de contrast, i és també el camí a través del qual podem arribar a obtenir un panorama d'idees i de creences.
- . El nivell dels sentiments i de les emocions: la comunicació senzilla d'allò que sentim, feta amb fidelitat, és també una

font d'energia que flueix de persona a persona i constitueix el camí a través del qual podem arribar a tenir una imatge de nosaltres mateixos, podem arribar a anar coneixent qui som i com som.

Hi ha un altre aspecte important: les relacions dels nens amb els grans no són unes relacions d'igual a igual, sinó unes relacions amb una component d'autoritat: els nens reconeixen en els grans unes persones amb un bagatge d'experiència que, sovint, els és ofert; els nens veuen en els grans algú que protegeix i ajuda, algú que estima.

Això és diferent de l'autoritarisme (=autoritat perquè sí) i cal que ho sapiguem veure.

.

Com que aquest Document és un document de treball i no pas únicament un vehicle de transmissió d'idees, proposem que, a cada punt on sembli necessari, el lector hagi de fer un treball de resum i d'anàlisi.

Es tracta ara de fer un resum crític del que s'ha suggerit fins aquí.

Cal, d'una banda, fer l'esforç de sintetitzar la informació que heu llegit i, d'altra banda, afegir-hi aquells elements que sorgeixen de l'experiència de cadascú que poden enriquir aquesta informació o sotmetre-la a crítica.

Això podria fer-se a través d'un quadre com el següent:

RESUM DE LA INFORMACIÓ	VALORACIONS PERSONALS
<p>1.1 Acció de l'ambient sobre la persona.</p>	
<p>1.2 Acció de la persona sobre el seu ambient.</p>	
<p>1.3 Diversitat dels ambients.</p>	

RESUM DE LA INFORMACIÓ

VALORACIONS PERSONALS

1.4 La construcció de la persona lilitat és el resultat d'una síntesi, que cadascú elabora a partir d'una orientació pròpia, de les influències diverses i contradictòries que rep.

1.5 Ningú no es construeix tot sol, sinó que ho fa en comunicació amb els altres.

2. L'EDUCACIÓ AJUDA AL CANVI

(Sobre algunes maneres com l'educació pot contribuir al desenvolupament de les persones).

2.1 Si el medi ambient exerceix una acció sobre la persona, cal que els nens trobin uns medis adequats.

Com que cada una de les persones o institucions que influeixen en el desenvolupament i el creixement dels nens només intervé en una part de la seva vida, és important que hom pensi què representa per als nens i quines són les seves limitacions.

En part, les nostres limitacions ens vénen indicades per l'acció dels altres, i, des del punt de vista del medi educatiu, el problema rau en trobar un medi que exerceixi una funció compensadora de les deficiències que el conjunt de la societat ofereix als nens que tenim al davant.

Això podria entendre's en un doble sentit:

- . Què és allò que la vida social no ofereix als nens tot i que aquests ho necessiten?
- . Què és allò que els ofereix i que nosaltres valorem negativament i pensem que hauríem de contrapesar?

2.2 Si els nens o nois^{no} es limiten a sofrir passivament l'acció que l'ambient exerceix sobre ells, sinó que hi volen respondre, cal que tinguin ocasions de fer-ho i que això sigui acceptat com a normal pels grans.

Aquest problema ens el podem plantejar en termes molt amplis o bé en termes més restringits.

- . Plantejat en termes molt amplis, voldria dir veure com ajudem els nens a respondre a la pressió que el conjunt de la societat, a través de diverses instàncies, exerceix sobre ells.
- . Plantejat en termes més restringits -possiblement més adequats al volum del treball que pretén aquest Document-, voldria dir pensar en el següent:

1. Considerar que la teva Unitat o Agrupament és un dels ambients on creixen els nens.
2. Considerar que, com a ambient concret que és, la Unitat o l'Agrupament exerceix certes pressions sobre els nens. Tu saps quines són.
3. Si creus que no n'hi ha prou amb fer certa pressió sobre el nen, sinó que cal que el nen hi pugui respondre per a maticar-la, pensa quins canals podrien ser habilitats perquè els nens responguin i, tots junts i amb els Caps, anem definint com ha de ser la vida que tots volem viure plegats.

2.3 Si els nens creixen en una diversitat d'ambients socials, i l'escoltisme n'és un d'ells, cal que el Cap s'esforci a fer veure clarament quin és el tipus de proposta que, com a representant d'un ambient, fa als nens.

Cada lloc social on viuen els nens els ofereix una certa imatge del que espera d'ells, els ensenya una identitat: els nens saben molt bé què esperen d'ells els seus pares i mestres, i això és bo que ho sapiguem perquè, d'aquesta manera, tenen una referència. (Encara que la referència que els ofereixin sigui errònia o parcial, la poden conèixer).

Els educadors han de tenir el valor d'assumir unes referències concretes i la modèstia d'admetre des del primer moment que, possiblement, siguin parcials i errònies.

Dic que han de tenir "valor" perquè el més fàcil és afirmar que "nosaltres no posem cap referència, cap condició", quan això, a més a més d'ésser fals -perquè tenim una influència, encara que només sigui personal, sobre els nens-, ens fa caure en la il·lusió que els nens poden créixer en el buit.

No dèiem que la persona només pot créixer a partir de les estimulacions de l'ambient?

No estem obligats a definir-nos com a un ambient que serveixi d'estimulació als nens?

Podem dubtar que l'ambient sigui pobre, mal enfocat, insuficient. Tant debò que ho féssim tots, això. Però no podem dubtar de la necessitat de fer als nens unes propostes.

Si no ho fem, si ens pensem que podem escapar-nos de la necessitat d'oferir una identitat, deixem els nens en un buit, ens estem negant a nosaltres mateixos com a interlocutors dels nens, els estem escamotejant la possibilitat d'identificar-se amb una proposta o d'allunyar-se d'ella.

Adoncu-vos que, en dir que "no podem negar-nos com a interlocutors dels nens", no estem dient que hom els ha de fer una proposta i "que se'n vagi el que no li agradi", sinó que ens estem endinsant en un terreny més difícil: l'educatiu.

En definitiva, estem dient: "Nois, us proposem de viure això, provem-ho, parlem-ne, a mi em sembla que pot anar-vos bé, què en dieu vosaltres?..."

Resumint, l'educador ha de fer alguna proposta als nois. No ha de tenir l'orgull de fer LA PROPOSTA, sinó una proposta, petita i pensada entre altres persones, arrelada en el temps i en la realitat.

El Cap ha d'oferir als nens una imatge d'identitat.

- 2.4 Si els nens construeixen la seva personalitat elaborant una síntesi de l'experiència del que viuen en diversos ambients, el Cap ha d'ajudar cada noi a construir aquesta síntesi d'una manera autònoma.

Des d'aquest punt de vista, diríem que l'ajut educatiu essencial consisteix a dialogar amb els nens i nois, personalment i col·lectivament, per ajudar-los a la construcció de la síntesi que tota persona ha de fer a partir de la seva experiència -que és limitada, però que és l'única que té-, per a construir-se una personalitat autònoma, és a dir, prou crítica com per no haver de dependre, d'una forma exclusiva, de cap de les instàncies socials concretes que l'envolten, ans al contrari, anar fent d'una forma continuada una avaluació del que va vivint que l'ajudi a descobrir-se i a descobrir els altres per anar construint, conjuntament amb amb ells, l'en-

torn més desitjable per a tots.

Si volguéssim concretar una mica això que acabem de dir, hauríem de diferenciar-ne dos aspectes:

- . Un aspecte d'ajut personal a la construcció de la síntesi: estar al costat dels nois, escoltar, esforçar-se a comprendre més que a transmetre idees..., en definitiva, deixar el protagonisme al noi.
- . Un aspecte d'impuls, d'estímul a progressar, un "forçar la màquina", en una paraula, no quedar-se en l'autocontemplació sinó ajudar a descobrir i fruit del progrés personal.

Diríem que, si s'harmonitzen adequadament aquests dos aspectes, estem fent una proposta de felicitat i equilibri, estem contribuint a l'edificació d'unes referències personals relativament estables sobre les quals cada persona pot moure's, pot avançar amb prou força com per a impulsar el seu entorn.

Aquest vessant de l'educació que hem definit amb els mots d'ajut personal a la construcció d'una síntesi, té una forta relació amb el que exposàvem en l'apartat anterior quan parlàvem. Què cal que el Cap mostri una identitat, faci una proposta.

Aquesta relació pot aclarir-se una mica si fem una classificació simplificada d'algunes formes d'ajut educatiu usuals. Podríem dir que hi ha:

- . Unes pedagogies basades en la presentació d'uns ideals als quals els nens han d'adaptar-se.
En presentar als nens unes referències més o menys absolutes, però en tot cas inamovibles, aquestes pedagogies fan un joc tancat en si mateix, ja que, des de la seva posició de força, entrebanquen el procés de síntesi que cada persona ha d'emprendre.
- . Unes pedagogies basades en l'absència de referències, en la possibilitat de fer absolutament el que es vulgui.
Aquestes pedagogies, en negar-se una identitat, no ofereixen als nens res d'específic. Cert que, en principi, no pot dir-se que entrebanquin el procés de síntesi personal, però també és cert que no hi aperten res.

. Unes pedagogies basades en la proposta d'unes referències relatives (temporals, històriques, contingents, podríem dir-ne) i en la possibilitat de fer-les evolucionar conjuntament amb els nens, experimentant-les, sotmetent-les a crítica, modificant-les.

Aquestes pedagogies, partint d'una identitat pròpia, oferint una imatge -proposta o projecte que cal que especifiquin clarament-, no es tanquen en la tossuderia d'imposar-la, sinó que, en admetre el fet de sotmetre-la a crítica i canvi, juguen un joc vital que, d'alguna manera, dóna suport i impulsa allò que els nens i nois van fent, i han de fer, des de la seva pròpia perspectiva.

2.5 Si la construcció de la personalitat no la fa cadascú isoladament, sinó en contacte i contrast amb els altres, el Cap ha de propiciar la comunicació.

Des d'aquesta perspectiva, l'acció de l'educador pot plantejar-se com la d'aquell que s'esforça a canalitzar les necessitats de comunicació del grup en el doble nivell que citàvem a 1.5:

- . La comunicació a nivell d'idees: el diàleg sobre el que hom sap o coneix.
- . La comunicació a nivell de sentiments i d'emocions: la connexió amb l'altre.

En la pràctica, ajudar a comunicar s'aconsegueix en la mesura que hom s'esforça a fer-ho, és a dir: aquell educador que millor ajudarà a comunicar-se als nens serà aquell que esdevingui més capaç de comunicar amb els altres; això de la comunicació funciona una mica per contagi, ja que hi entren components d'actitud, de predisposició, de sensibilitat, d'atenció als altres..., i totes aquestes coses no s'ensenyen parlant-ne, sinó fent-les i creant un marc de grup on esdevinguin possibles, on hom es senti cridat a participar.

.. .. .

De la mateixa manera que, en acabar el primer apartat d'aquest Document, t'hem proposat de recapitular la informació que t'havia estat presentada i de sotmetre-la a crítica, et proposaríem ara una feina semblant.

Es tracta de fer una comparació entre el que es deia al primer apartat (dimensions del creixement de les persones) i les propostes generals que s'han exposat en aquest segon (línies d'ajut educatiu). Aquesta comparació hauries de fer-la amb tota llibertat i seguint estrictament els teus criteris, intentant d'analitzar dues menes d'elements:

- . Es correspon o no es correspon cada una de les propostes educatives a cada una de les dimensions del creixement?
- . De quina manera concretaries en la teva pràctica de Cap en l'escoltisme les línies generals d'ajut educatiu?

Evidentment, és important que no continuis llegint el Document abans d'haver fet l'esforç de concretar el teu pensament sobre aquesta qüestió.

DIMENSIONS DEL CREIXEMENT	LÍNIES GRALS. D'AJUT EDUCATIU
1.1 Acció de l'ambient sobre la persona.	2.1 Oferir als nens un ambient que compensi deficiències.
	Concrecions sobre quin ambient ha d'oferir l'escoltisme.

DIMENSIONS DEL CREIXEMENT

1.2 Acció de la persona sobre el seu ambient.

LÍNIES GRALS. D'AJUT EDUCATIU

2.2 Oferir als nens la possibilitat de resposta a les pressions del mateix ambient que jo li ofereixo.

De quina manera es fa o pot fer-se això a l'escoltisme.

1.3 Diversitat dels ambients on viu el nen. Diversitat de les pressions que se li fan.

2.3 Oferir als nens una proposta, una identitat del moviment. Oferir-la clarament, no embolicant-la com un caramel.

Concrecions sobre quina és la identitat de la proposta que fa l'escoltisme i la forma com la fa.

DIMENSIONS DEL CREIXEMENT

1.4 El fet que el nen és qui fa la seva pròpia síntesi del que li ofereixen les diverses instàncies socials.

LÍNIES GRALS. D'AJUT EDUCATIU

2.4 Oferir als nens un ajut personal perquè es facin aquesta síntesi amb autonomia. Impulsar-los a fer-la, empènyer-los a progressar.

Concrecions sobre la forma com l'escoltisme duu a terme aquesta acció.

DIMENSIONS DEL CREIXEMENT

LÍNIES GRALS. D'AJUT EDUCATIU

1.5 El fet que ningú no es
construeix sol, sinó
conjuntament amb els
altres.

2.5 Oferir als nens, i esti-
mular-los que els uti-
litzin, uns canals de
comunicació intel.lec-
tual i emocional.

De quina forma això es
fa o pot fer-se a l'es-
coltisme.

3. L'EDUCACIÓ EN L'ESCOLTISME

(Sobre la forma específica com l'escoltisme pretén educar)

Si has realitzat el treball proposat en el quadre anterior, pot semblar-te que hi ha una certa contradicció entre el fet que se't proposi que diguis com penses que ha de dur-se a terme l'educació en l'escoltisme i que ara, d'alguna manera, se't doni elaborada una resposta.

Abans de formular-la, però, voldríem deixar clar que, a algunes persones, ens ha semblat que fóra interessant que es formulés una proposta de concreció per a recollir, a partir d'ella mateixa, la crítica i l'enriquiment que li calgui. D'altra banda, aquestes persones hem procurat, en formular aquesta proposta, recollir allò que ens ha semblat essencial de la nostra pròpia història com a punt de partença per a progressar.

Les línies que vénen a continuació, doncs, no són LA RESPOSTA, són una proposta de concreció que tothom té dret a contestar, ja que tothom, de fet, hi pensa i hi pensa d'una manera original.

Perquè el lector d'aquest Document pugui anar fent la seva reflexió simultània a la lectura, procurarem que les nostres formulacions siguin clares i breus, i deixarem, al costat, un espai perquè cadascú hi anoti allò que pensa.

3.1 L'ESCOLTISME COM A MEDI EDUCATIU.

L'escoltisme pot oferir als nois un medi que compensi les deficiències del que els ofereix, en conjunt la societat.

L'escoltisme ocupa l'espai i el temps del lleure.

El joc i l'aventura multidimensional (és a dir, que implica la totalitat de la persona del noi), entesos en profunditat, com una activitat seriosa i pròpia de nens i de nois, són una forma "escolta" d'entendre l'acció.

L'escoltisme és un lloc de trobada de grans i petits que emprenen conjuntament allò que els agrada i que es proposen de fer.

L'escoltisme és un lloc perquè els nens i els nois hi desenvolupin la seva iniciativa prop de gent capaç d'interessar-se per les iniciatives dels petits.

3.2 L'ESCOLTISME COM A MARC DE VIDA QUE GARANTEIX ALS NENS LA POSSIBILITAT DE MADURAR I DE CONTESTAR L'OFERTA QUE HOM ELS FA.

A l'escoltisme els nois viuen en grups de diferents dimensions ("patrulla"/Unitat) que són centres de maduració de l'experiència col·lectiva.

Aquests grups estan articulats de manera funcional i mòbil.

Aquesta funcionalitat i aquesta mobilitat poden ésser una garantia del dret de resposta que té el noi a les nostres proposicions, poden ésser una forma activa d'aprendre a canviar l'entorn social -si no se n'abusa vivint una mena de canvi permanent-.

A l'interior de les Unitats hi ha -de forma diferenciada segons l'edat dels nens- uns mecanismes de decisió, d'organització, de gestió, d'avaluació, que poden ésser uns bons canals a través dels quals s'exerceixi l'acció del noi sobre l'entorn, almenys al si del seu grup.

3.3 L'ESCOLTISME TÉ UNA IDENTITAT

L'escoltisme fa una proposta o propostes, d'autoexigència molt concretes:

- . Salut i desenvolupament del cos.
- . No plànyer-se. Saber valdre's: desenvolupar habilitats i traça.
- . Desenvolupar el gust per l'esforç de fer les coses ben fetes.
- . Desenvolupar el gust per la responsabilitat.
- . Promoure l'aprenentatge del viure i treballar en equip a partir de l'aportació de les pròpies responsabilitats personals.
- . Saber posar-se al servei dels altres...
- i comprometre's en la transformació de la societat d'una forma realista i l'abast dels nois, en contacte i lligam amb aquells que ja ho estan fent.

3.4 L'ESCOLTISME CREU EN L'AUTONOMIA DEL NOI.

L'escoltisme veu com a objectiu pedagògic essencial el desenvolupament de personalitats autònomes i ben socialitzades (és a dir, que no depenguin excessivament de ningú, ni siguin només independents, sinó que estableixin una correcta interdependència amb els altres i amb les institucions socials).

A L'escoltisme, els grans han de posar-se al costat dels petits per ajudar-los a anar construint-se a partir d'ells mateixos. Han d'impulsar-los.

L'escoltisme valora i vol comunicar la llibertat i la creativitat.

L'escoltisme valora la felicitat que neix de l'autenticitat.

A l'escoltisme hi ha una exigència de coherència.

3.5 L'ESCOLTISME CREU EN L'AMISTAT I EN LA SEVA DIMENSIÓ MÉS PROFUNDA, LA COMUNICACIÓ.

Una de les bases de l'escoltisme és la concepció de l'agrupació dels nois en grups naturals on la vida compartida és un canal constant de comunicació.

L'escoltisme, en potenciar l'observació i el contacte amb la natura, contribueix al desenvolupament d'actituds de contemplació i d'una sensibilitat bàsiques per a poder comunicar-se.

L'adquisició de compromisos davant del grup de companys i l'exigència del compliment d'aquests compromisos és una educació de la comunicació conseqüent.